

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Παρασκευή 4 'Ιουνίου 1949 (Π.Ο.Η.)
"Ετος β'. 'Αριθ. 68—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500

Γραφεία: 'Οδός Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

'Ο 'Επίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Εξάμηνος δραχ. 7.000—'Ετησία δραχ. 12.000

'Εξωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 2.50—'Ετησία δολ. 5

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

«Εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»
(Σύμβολον τῆς Πίστεως)

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς ἀποτελεῖ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐπισήμου ἐμφανίσεως τοῦ συσταθέντος ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Ὁργανισμοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπόμενον λοιπὸν εἶναι κατὰ τὴν ἐπέτειον αὐτὴν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία νὰ ἀποτελέσῃ τὸν ἄξωνα τῶν σκέψεων μας καὶ ἡ διάνοιά μας νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὸ παρελθόν, διὰ νὰ ἴδῃ ἐν ὀλίγοις τὸ ἔργον Αὐτῆς.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς ὁλης τοῦ δράσεως, τῆς ὁποίας ἐπιστέγασμα ὑπῆρξε ἡ Σταυρικὴ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ Θυσία ἐξησφάλισε τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐναπόκειται δὲ πλέον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ χρησιμοποίησις ἢ κατὰ τὸν ἐπικρατήσαντα ὅρον ἡ ὑποκειμενικὴ προσοικειώσις, τῆς Σωτηρίας. Δηλαδὴ ἐλευθέρως κινούμενος οὗτος δύναται νὰ δεχθῇ ἢ νὰ ἀπορρίψῃ τὴν προσφερομένην Σωτηρίαν. Ἐπειδὴ ὅμως τόσον ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος, ὅσον καὶ ἡ Σταυρικὴ Αὐτοῦ Θυσία (αἱ δύο οὐσιώδεις αὐταὶ προϋποθέσεις τῆς Σωτηρίας) ἀποτελοῦν συγκεκριμένον σύστημα ζωῆς, δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ διαφυλαχθῇ τὸ σύστημα αὐτό, μακρὰν πάσης ἀνθρωπίνης ἐπιτηρείας καὶ ἀλλοιώσεως. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ Ἐκκλησία. Ὡς Θεῖον Θησαυροφυλάκιον, περιέκλεισε εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος καὶ ὡς ἱερὸν Παλλάδιον ἀπεταμίευσε τὴν θεῖαν χάριν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μέτρον τῆς θείας προνοίας καὶ Ἀγάπης ἡ δὲ σύστασις τῆς ἀποτελεῖ οὐσιώδεις κεφάλαιον τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι τρόπον τινὰ ἡ Κιβωτός, δι' ἧς σωζόμεθα τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἕνας πατήρ τῆς Ἐκκλησίας βοᾷ ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ, διὰ νὰ ἀκουσθῇ μέχρι Φαναρίου ὅπου ἠκούσθησαν κατ' αὐτὰς παράδοξα τινά, ὅτι «Ἐκ τὸς τῆς

Ἐκκλησίας οὐδεμία Σωτηρία». Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ διαφαίνεται καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἐπέτειον. Οἱ μαθηταὶ ἦσαν γνωστοὶ τῶν γενομένων καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν. Ἔλαβον παρὰ τοῦ Σωτῆρος ὁδηγίαν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν «ἔσσεσθε μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς Γῆς» Πράξ. Α, 9. Ἀπεστάλησαν ὑπ' Αὐτοῦ διὰ τῆς λέξεως «πορευθέντες». Δὲν ἤρχισαν ὅμως τὴν Ἀποστολὴν τῶν, πρὸ τῆς καθόδου τοῦ Παρακλήτου, ὅστις ἀνέλαβε νὰ κατευθύνῃ καὶ ὁδηγῇ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἔργον τῆς. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Θεοσυστάτος καὶ Θεοκίνητος Ὁργανισμός· τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς πείρας τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τὴν εἴσοδον μας εἰς τὴν ζωὴν, διὰ τοῦ Ἀγ. Βαπτίσματος· ἡ Ἐκκλησία συντηρεῖ ἡμᾶς διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας· ἡ Ἐκκλησία ἀγιάζει τὰς διαφόρους σχέσεις καὶ πράξεις μας· ἡ Ἐκκλησία τέλος συνοδεύει ἡμᾶς κατὰ τὴν ἔξοδον μας ἐκ τῆς ζωῆς· τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἔχει συνυφανθῇ μὲ τὴν ζωὴν μας, ὥστε νὰ κατανοῇ τις τὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τῆς φράσεως «Ἐκ τὸς τῆς Ἐκκλησίας οὐδεμία Σωτηρία». Ὡστε ἡ Ἐκκλησία κατὰ πρῶτον καὶ Κύριον Λόγον εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ Ἀγιασμοῦ καὶ τῆς Χάριτος. Εἶναι ὅμως ἐν συνεχείᾳ καὶ ὁ Θεματοφύλαξ τῆς πίστεως. Ἡ πίστις δὲν εἶναι ὑποκειμενικὴ ὑπόθεσις ἐνὸς ἐκάστου, ἀλλὰ συγκεκριμένη ἀλήθεια. Δὲν δύναται τις δηλαδὴ νὰ πιστεύῃ ὅσα θέλει καὶ ὅπως θέλῃ· ὀφείλει νὰ πιστεύῃ ὅπως ἐδίδαξε ὁ Σωτὴρ καὶ ὅπως παρέδωσε ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Συνόδων. Ἐὰν ἀρνηθῶμεν τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δεχθῶμεν ὅτι ἡ συνείδησις μας εἶναι τὸ μέτρον

τῆς πίστεως, τότε περιπίπτομεν αὐτόχρημα εἰς προτεσταντισμόν.

* *

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ κοινωνία ἀγάπης. Εἶναι τὸ «Ἔθνος ἅγιον» καὶ τὸ «βασιλεῖον ἱεράτευμα». Εἶναι ἡ «βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Εἶναι ἡ πολιτεία τῆς ἀρετῆς. Πολλοὶ ἐφαντάσθησαν μίαν πολιτείαν Ἀγίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων. Ἄλλ' ὅ,τι παρέμεινε ἀντικείμενον νοσταλγικῆς φαντασίας, ἐπραγματοποίησε ὁ Σωτὴρ διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῇ ἀδελφοποιῶνται, ἐξισοῦνται. Κοινὸς Πατὴρ τῶν ὁ Σωτὴρ κοινὴ Μήτηρ ἡ Ἐκκλησία, γεννήσασα αὐτοὺς διὰ τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος· ἐνωρίτα ἡ Ἐκκλησία ἀναλαμβάνει εὐρυτάτην κοινωνικὴν δράσιν.

Ἀπελευθερώνει τοὺς δούλους· συνιστᾷ «λογίαν» ἢτοι φιλόπτωχα ταμεῖα· ἀνακουφίζει τὸν πόνον· ἐκτρέφει τὰ ὀρφανὰ· νοσηλεύει τοὺς ἀσθενεῖς· στεγάζει τοὺς ξένους· ψωμίζει τοὺς πάντας. Αἱ ἀνάσκαφαι ἀποκαλύπτουν πλησίον τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν καὶ διάφορα ἄλλα κτίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκαλλιεργεῖτο ἡ ἀγάπη· τὸ *ἔργον τῆς αὐτῆς ὑπέροχον, ἀσύγκριτον καὶ θαυμάσιον εἶναι πρωτίτως μεγαλειῶδες, καθόσον κίνητρόν του, δὲν εἶναι ἡ πολιτικὴ ἢ ἡ κομματικὴ ἐκμετάλλευσις, ἀλλ' ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὴν ἀπόλυνον αὐτῆς ἐννοίαν*. Ἀναφέροντες τὸν μεγάλον λοιμόν τῆς Ἀλεξανδρείας κατὰ τὸ τέλος τῶν διωγμῶν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Τὰ πτώματα ἐξετίθεντο εἰς ὁδοὺς προκαλοῦντα τὴν φρίκην· οἱ πάντες ἐφευγον μακράν. Μόνον οἱ χριστιανοί, ἡ ὠργανωμένη Ἐκκλησία, ἀνεδείχθησαν ἱατροί, νοσοκόμοι, παραστάται τοῦ πόνου. Ἀλλὰ τίς θὰ λησμονήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Καισαρείας, μὲ ἡγέτην τὸν ἅγιον αὐτῆς ἐπίσκοπον Βασίλειον; Προσέφερε τόσα, δὲσά δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ μέχρι σήμερον, ἡ θύραθεν κοσμικὴ πρόνοια. Πόσον συγκινεῖ τὸ ἔργον τοῦ Μ. Βασιλείου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ γνωρίσουν οἱ ἀναγνώσται ἀπὸ τὴν ἐδικὴν μελέτην τοῦ συνεργάτου μας εἰς ἄλλην στήλην!

* *

Τέλος ἡ Ἐκκλησία ἀνεδείχθη δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας καὶ τροφὸς τῆς Ἑλευθερίας. Αὐτὴ ποὺ διέσωσε τὸν Ἐθνικὸν θησαυρόν καὶ διετήρησε ἀμόλυντον τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν, ὑπῆρξεν ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὴ ποὺ ἀνεπτέρωσε τὸ φρόνημα τῶν δούλων, ὑπῆρξε ἡ Ἐκκλησία. Τὸ «κρυφὸ σχολεῖον» ἀνεδείχθη Ἐθνικὸν τροφεῖον. Εἶναι ζήτημα ἀχαριστίας ἢ παραγνώρισις τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν.

Κατὰ τὴν ἐπέτειον λοιπὸν τῆς ἰδρύσεως τῆς, σκεπτόμενοι ὅλα αὐτὰ ὡς ἀναλογισθώμεν τὰς ὑποχρεώσεις μας ἐναντί αὐτῆς. Ἐὰν δὲ δι' οἷν-δῆποτε αἰτίαν παραμείναμεν ἔξω αὐτῆς, ὡς εἰσέλθωμεν. Ἀλλὰ καὶ ὡς συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς. Βεβαίως ὡς θεῖος Ὁργανισμός, πάντοτε θὰ θριαμβεύῃ, ἀνεξαρτήτως τῆς προσωπικῆς μας συμβολῆς. Εἶναι ὁ-

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας
κ. Χριστοφόρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ τῆς «Ἐκκλησίας» ἄρθρον, ἀφοῦ διὰ προοιμίον, ἐν ᾧ καὶ ρητῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀσκέτων πρὸς τὸ θέμα κατὰχρησις γίνεται, καθυβρίσῃ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἐμμένοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, κατορθῶναι ἐπὶ τέλους νὰ μᾶς εἴπῃ, «οὔτε καλῶς ἐγένετο ἡ διόρθωσις (τοῦ ἡμερολογίου) διὰ νὰ λήξῃ ἡ προηγουμένη σύγχυσις καὶ ταραχὴ ἐκ τῆς ὑπάρξεως δύο ἡμερολογίων, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐωρτάσθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ πρωτοχρονιά πρὸ τῶν Χριστουγέννων!» Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα τῶν νεοημερολογιακῶν, κατὰ τὴν «Ἐκκλησίαν». Κατόπιν ἡ «Ἐκκλησία» μᾶς βεβαίῃ, ὅτι «οὐδὲν ἡμερολόγιον ἐθεσπίσθη ὑπὸ Συνόδου Οἰκουμενικῆς ἢ Τοπικῆς», τὸ δὲ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, «ὡς ἐπ' νοηθὲν παρ' ἀνθρώπων δύναται νὰ εἶνε ὀρθὸν ἢ ἐσφ' λμῆ-νων, ἐπομένως ἐπιδεκτικὸν μεταβολῶν καὶ διορθώσεων». Τοιοῦτο εἶνε τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα τῶν νεοημερολογιακῶν. Συνεχίζουσα τὸ ἄρθρον τῆς ἡ «Ἐκκλησία», μᾶς βεβαίῃ, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιοῖ διὰ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τὸ ἐκάστοτε ἐπικρατοῦν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμερολόγιον». Καί, ἐπειδὴ βεβαίως σήμερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπικρατεῖ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτό. Τοιοῦτο εἶνε τὸ τρίτον ἐπιχείρημα τῶν νεοημερολογιακῶν. Μετὰ τοῦτο ἡ «Ἐκκλησία», διὰ μακρῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μαθηματικῶν καὶ ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν, προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶνε ἀτελὲς καὶ ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ ἀτέλεια τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς τὴν μεταρρυθμίαν αὐτοῦ.

Τοιοῦτο εἶνε τὸ τέταρτον ἐπιχείρημα τῶν ἡμερολογιακῶν. Κατόπιν ἡ «Ἐκκλησία» διατείνεται, ὅτι ἡ γενομένη διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου σκοπὸν εἶχε νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς ἡμερομηνίας, συνεπῶς καὶ τὰς ἐορτάς, «εἰς τὰ πραγματικὰ χρονικά αὐτῶν σημεῖα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπεμακρύνθησαν, ἐνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ ἡμερολογίου». Τοιοῦτο εἶνε τὸ πέμπτον ἐπιχείρημα τῶν νεοημερολογιακῶν. Ἄλλο ἐπιχείρημα τῶν ἡμερολογιακῶν ἔκτον τοῦτο, εἶνε τὸ ὑπὸ τῆς «Ἐκκλησίας» καὶ αὐθις μνημονευόμενον, ὅτι κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως δὲν ἀπεφάνθη ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὔτε κατὰ τὸ 1903, οὔτε κατὰ τὸ 1919. Μόνον τὸ Γρηγοριανὸν δὲν ἐ-

(Συνέχεια εἰς τὴν ἑξῆς σελίδα)

μῶς ζήτημα τιμῆς δι' ἡμᾶς, Κατὰ τοὺς σημερινούς δὲ χρόνους τῆς διαφθορᾶς καλεῖ ὅλα τὰ τέκνα τῆς εἰς ἐπιστροφῆς. Ὅλοι δύναται κάτι νὰ προσφέρουν. Οἱ τομεῖς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πολλοί. Κλήρος, Οἰκογένεια, Φιλανθρωπία, Κοινωνικὴ Πρόνοια, Κατηχητικά, Μέρμυρα Νεότητος, Κοινωνοὶ τοῦ πόνου. Ἰδοὺ αἱ μεγάλα ὁμάδες ἐργασίας, εἰς μίαν τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐνταχθῇ τὸ τέκνον τῆς Ἐκκλησίας. *Υπαρχει θέσις, δεῖ δὲ ὅλους. Υπάρχει δὲ ὅλους*.

Ἑθνικὴ καὶ Κοινωνικὴ
Δράσις τῆς Ἐκκλησίας μας

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι
καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀ-
ναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι»

(Τίτ. Γ'. 14)

Ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Χριστὸς ἐμακάρισε τὴν χήραν
ἐκείνην γυναῖκα ποῦ ἔσχιζε τὸν ὀβολὸν τῆς, τὸ ὑ-
στέρημά της, διὰ τοὺς πτωχοὺς τὸ καθήκον τῆς
μερίμνης διὰ τοὺς δεομένους ἀποκτᾶ οὐσώδη σημα-
σίαν. Τὸ καθήκον δὲ αὐτὸ καταναγκάζομενον ἀπὸ τὸ
ἄπλετον φῶς τῆς ἀπεράντου ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος
πρὸς τὸν ἀνθρώπον, προσδιορίζει καὶ τὴν βασικὴν
ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς συνεκροτημένου συ-
νόλου. Καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, συνεχίζουσα πιστῶς
τὴν παράδοσιν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀ-
ποστολικῆς Ἐκκλησίας προσπαθεῖ νὰ προωθήσῃ
τὴν μεγάλην αὐτὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγάπης, ἀναπτύσ-
σουσα, ὅσον τὸ δυνατόν τὴν ἀπαραίτητον ἐθνικὴν
καὶ κοινωνικὴν δρᾶσιν.

Ἡ ἐνδελεχὴς προσοχὴ τῆς ἐνωρίτατα ἐστράφη
πρὸς τὰ μαχόμενα τέκνα τῆς. Καθ' ἑκάστην εὐχομέ-
νη ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ ἐγκαταλεί-
ψῃ. Συνέλεξε ἐπιμελῶς τὰς σταγόνας τοῦ τιμίου
ἰδρωτός τῶν ἀπόρων καὶ σκληρῶς ἐργαζομένων με-
λῶν τῆς, διὰ νὰ ἀπαρτίσῃ ἐξ αὐτῶν τὴν δροσερὰν
πηγὴν τῆς ἀγάπης. Ἐφ' ὅσον φυσικὰ δὲν διαθέτει
οὔτε μοναστηριακάς περιουσίας, οὔτε κίτρινα νομί-
σματα. Τὸ ἔργον ἐπέτυχε. Καὶ δὲν ἠδύνατο παρὰ
νὰ ἐπιτύγῃ, ἔφ' ὅσον ὁ σκοπὸς ἦτο ἱερὸς καὶ προϋ-
πῆρχε ἡ κατανόησις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν μαχόμε-
νον στρατιώτην. Ὁ ζῆλος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπι-
κόπου Μεγαρίδος ἐστᾶθι προϋπόθεσις τῆς ἐπιτυ-
χίας. Ἀλλ' ὁ καθρέφτης τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς καὶ
τὸ μέτρον τῆς ἀξίας ὑπάρχει εἰς τὰς ἐπιστολάς, τὰς
ὁποίας λαμβάνομεν ἀπὸ τοὺς διαφόρους στρατιώτας.
Εἶναι πάρα πολλαὶ καὶ ἐξαιρετικά. Κἀθε μία ἐξ
αὐτῶν ἀποτελεῖ καὶ ἰδιαίτερον κόσμημα.

Μὴ δυνάμενοι ὅμως νὰ τὰς παραθέσωμεν ὅλας
δημοσιεύομεν ἀποσπάσματα ἐλαχίστων ἐξ αὐτῶν, ἄρ-
κετῶν ὅμως διὰ νὰ σχηματίσῃ τις ἀκριβῆ εἰκόνα.
Ὁ Στρατιώτης Κατῆλης Παράσχος μεταξὺ ἄλλων
γράφει: «... Σὰς ὑπερευχαριστῶ γιὰ τὴν θρησκευτι-
κὴ καὶ ἐθνικὴν πράξιν τὴν ὁποίαν κάνατε» θὰ μένω
πάντα υπερήφανος καὶ ἀντάξιός τῶν ὑποχρεώσεών
μου». Δὲν ἦταν πλούσιο τὸ δέμα, μὰ τὸ παιδί αὐτὸ
τοῦ ἔθνους μας ὁ Παράσχος, γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ
τὴν χειρονομίαν καὶ νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ δεόντως.
Συγχρόνως δὲ αἰσθάνεται μέσα του τὸν δεσμὸν
πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος «Θὰ μένω
πάντα υπερήφανος καὶ ἀντάξιός τῶν ὑποχρεώσεών
μου». Ὁ Στρατιώτης Ζαβαντίας Ἀθανάσιος γρά-
φει: «Ἐδάκνουσαν τὰ μάτια μου τὴν ὥρα ποῦ τὸ
ἄνοιξα καὶ εἶδα τὴν σύστασίν σου ποῦ διὰ μένα
ἦταν ἄγνωστη» Καὶ βέβαια ἦταν ἄγνωστη διότι
τις οἶδε τί θὰ εἶχε ἀκούσει διὰ τοὺς Παλαισημερο-
λογίτας, οἱ ὅποιοι ὅμως ἐθεώρησαν ὅλους παιδιὰ τῆς
Ἑλλάδος καὶ ἔφ' ὅσον τὸ ἐπέτρεπεν αἱ δυνάμεις
τῶν, πρὸς ὅλους ἀπημυθύνθησαν. Εἶναι συγκινητικὴ

ἡ ὁμολογία τοῦ στρατιώτου αὐτοῦ διὰ τὸ κατάντη-
μα τῆς ἐποχῆς μας. «Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ χάσαμε
ὅλα· μᾶς μένει μόνον ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ
τὴν Πατρίδα». Πόσον ἀγνή εἶναι πάντα ἡ συνείδη-
σις τοῦ Ἑλλήνος! Ἀλλὰ οἱ στρατιῶται μας, ἔ-
χουν συναισθησθῇ ὅτι ἀνήκουν εἰς μίαν χριστιανικὴν
οἰκογένειαν, μὲ ἀμοιβαία ἀδελφικὰ καθήκοντα·
«ἔλαβα τὸ δέμα σας τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπὸ ὅλους τοὺς
ἀδελφούς τῆς Ἐκκλησίας μας», γράφει ὁ Στρατιώ-
της Τσίλλας Δημήτριος. Πόσον συγκινοῦν αἱ λέξεις,
ἀδελφός καὶ Ἐκκλησία!

Μὲ τέτοιες ἐνέργειες ὁ στρατιώτης ἐξοπλίζεται
ἠθικῶς καὶ γίνεται ἀκαταδάμαστος. Νὰ τί ὁμολογεῖ
ἓνα ἄλλο παιδί τοῦ ἔθνους μας, ὁ Μπίρταχας Ἰω-
άννης. «Τοῦτο δὲ ἐνθαρρύνει τὸν Ἑλληνα στρα-
τιώτην καὶ γιγαντῶνει τὴν ἀδάμαστον πεποιθήσιν
του... Νὰ εἰσθε βέβαιοι πῶς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλά-
δος ὑποστηρίζουν καὶ θὰ ὑποστηρίζουν μὲ πίστιν
καὶ ἀφοσίωσιν τὰ δίκαια ἰδανικά της». Μὲ τὸ ἴδιο
πνεῦμα γράφει καὶ ὁ στρατιώτης Καρυώτης Πανα-
γιώτης: «Διὰ τῶν φροντίδων σας αὐτῶν ὑπὲρ τῶν
μαχομένων νέων τῆς Ἑλλάδος ἀνυψώνετε κατὰ πο-
λὺ τὸ ἠθικὸν αὐτῶν, ποῦ δίδουν σήμερον τὸ πᾶν
ὑπὲρ τοῦ ἱερωτέρου τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνος». Εἶχε
καταχωρῆ ἡ ἀγάπη στὴ στάχτη τῆς ἀδιαφορίας καὶ
μὲ τέτοιες πράξεις ξαναφουντώνει. «Τώρα κατάλαβα
ὅτι ὑπάρχει ἀγάπη» μᾶς γράφει ὁ στρατιώτης Βι-
τσεντζάτος Δημήτριος. Μᾶς συγκινεῖ ἰδιαίτερος ἡ
βαθεῖα πίστις ἐνός στρατιώτου, τοῦ Γ. Σπάλα. Μᾶς
γράφει «ὁ Χριστὸς εἶναι πάντα μαζί μας».

Δὲν λείπουν καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τὸ θεοφροῦν τιμὴ
τοὺς διότι ἔχουν μιὰ ὁποιαδήποτε σχέσιν μὲ τὴν ποί-
μνην τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐτσι ὁ ἀξιωματικὸς Λεντζάκης
Ἐμμανουὴλ μᾶς γράφει: «Εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ μέ-
λος τῆς ἰδιαίτερας μου οἰκογενείας ἀνήκει εἰς τὸ
ὑμέτερον ποίμνιον».

Λυπούμεθα διότι ὁ χρόνος μᾶς ἐμποδίζει τὴν ἐπέ-
κτασιν. Ἀσφαλῶς ὅμως καὶ μὲ τὰ ὀλίγα αὐτὰ θὰ
ἠδυνήθη ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐκτιμῇ τὸ σθένος καὶ
τὸ φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ Ἐπὶ ἔτη μοχθεῖ
οὐδέποτε ὁμῶς ἐξηντλήθη. Εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος
λαός, ποῦ διὰ μέσου τῆς ἱστορίας μεταδίδει τὰ
φῶτα ἐνός εὐγενούς πολιτισμοῦ καὶ δέχεται ἀπότη-
τος τὰ κύματα τοῦ μίσους καὶ τῆς ὀργῆς.

Τοῦ λαοῦ αὐτοῦ τροφή εἶναι αἱ παραδόσεις καὶ
τὸ μεγαλεῖον του εὐρίσκεται εἰς τὴν βαθεῖαν του
Χριστιανικὴν συνείδησιν. Μέλη καὶ ἡμεῖς τοῦ λαοῦ
αὐτοῦ ἐπιθυμοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν ἀκέραιον τὸν
θησαυρὸν τῶν παραδόσεών του, ἀμόλυντον τὴν ἐ-
θνικὴν του ψυχὴν, καθαρὰν τὴν Χριστιανικὴν του
συνείδησιν, ἀκεραίαν τὴν αὐτοτέλειάν του. Ἴδου ὁ
ἀγὼν μας. Ὅχι ξενικὲς ἐπιδράσεις καὶ γελοῖους πα-
παγαλισμούς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα καταβάλλο-
μεν προσπάθειάς μὲ ἀξιολόγους καρπούς. Τὴν ἐβδο-
μίδα τῶν Βαΐων ἔλαβε χώραν μιὰ συγκινητικὴ τε-
λετὴ εἰς τὰ ἐνοριακά Κατηχητικά Σχολεῖα. Πολλὰ
παιδιὰ πτωχὰ φοιτοῦν. Δὲν θὰ ἔλθουν λοιπὸν νὰ
τραυματισθῇ ἡ παιδικὴ ψυχὴ μὲ τὴν ἔλλειψιν ἐνός

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

(Πραξ, Β, 1—36)

Ἦτο μεγάλη εορτὴ διὰ τοὺς Ἰουδαίους ἡ Πεντηκοστή. Δι' αὐτὸ οἱ διασπαρέντες ἀνά τὴν ὑψηλίον Ἰουδαίαν προσήρχοντο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Θὰ ἔβλεπε δὲ κανεὶς κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν ἔνδοξον πόλιν τοῦ Δαυὶδ, ἀνθρώπους μὲ ποικίλας ἐνδυμασίας, ὁμιλοῦντας ἰδίᾳς διαλέκτους, ἄνωμένους ὁμῶς μὲ τὴν Μωσαϊκὴν θρησκείαν. Μίαν λοιπὸν ὕψιν πινηγυρικὴν παρουσίαζε ἡ πόλις τῶν προφητῶν καὶ κατὰ τὴν πεντηκοστὴν τοῦ ἔτους ἐκείνου. Βεβαίως οἱ ἱεραπόδοι ξένοι αὐτοῦ τοῦ ἔτους, θὰ ἠσχοιοῦντο μὲ τὰ πρόσφατα γεγονότα τῆς πόλεως. Δὲν θὰ ἦσαν δὲ ἀσυνήθεις εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως αἱ σχετικαὶ συνομιλῖαι :

—Ὡστε λοιπὸν εἰρῆσθησαν ἐντὸς τοῦ τάφου μόνον τὰ ὀνόματα :

—Καὶ αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι τὸ θαυμαστόν, διότι τὰ νεκρικὰ ἐνδύματα ἐπικολλῶνται ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀποσπασθῶσιν !

—Εἶμαι περίεργος, πῶς ἐδικαιολόγησε ἡ Ῥωμαϊκὴ Φρουρά, ἡ γνωστὴ διὰ τὴν πειθαρχίαν της, τὴν ἀπουσίαν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ὑπ' αὐτῆς φρουρουμένου Νεκροῦ.

—Τὶ τὰ θέλεις εὐρισκόμεθα πρὸ ὑπερφυσικοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ συγκαλυφθῇ μὲ τὰς περὶ ψευδὲς διαδόσεις τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀλήθεια ἐνισχύεται ἀπ' τὸν φοβερόν σεισμόν καὶ τὰ τόσα ἄλλα θαύματα γεγονότα.

Ἐξαφνα ἐνῶ ἡ ἡμέρα ἦτο θαυμασία «ἐγένετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος, ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας». Τὸ αἶθριον τῆς ἡμέρας καὶ ὁ περίεργος κρότος, προσέκλεισαν μίαν ἀγωνιώδη ἐκπληξιν εἰς τὸ πλῆθος τῶν εορταστῶν. Τὶ συνέβη λοιπὸν ; Ἡ περίεργεια καὶ ἡ ἀγωνία ἔφεραν τὸ πλῆθος πλησίον τοῦ ταπεινοῦ οἰκίσκου εἰς τὸν ὁποῖον «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό», οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ὁ θαυμαστὸς ἤχος ἐκεῖ εἶχε ἐντοπισθῇ. Μετ' ὀλίγον ὅλοι αἱ ὁδοὶ αἱ καταλήγουσαι εἰς τὸν πτωχὸν οἰκίσκον κατεκλύσθησαν ἀπὸ τοὺς «ἀπὸ παντὸς ἔθνους» παρεπιδημοῦντας. Οὐδέποτε ἀνθρωπίνη οἰκία προσέκλεισε τόσον τὴν ἀνθρωπίνην προσοχὴν. Βεβαίως πολλαὶ οἰκίαι ἐπολιορκήθησαν ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐξήλθον ἢ νὰ ἐπαυφημῶσιν ἔνδοξον ἔνοικον ἢ νὰ κατακρουγγίσουν καταφυγόντα τυράννον. Οἱ πολιορκηταὶ ὁμῶς τοῦ ταπεινοῦ οἰκίσκου κατεῖχοντο ἀπὸ διαφορετικὰ συναισθήματα. Ἐγνώριζον ὅτι εἰς τὸν οἰκίσκον αὐτὸν διέμενον οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Καταδίκου τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ὑπερφυσικῶς ἔξαφνισθέντος Νεκροῦ. Τὸ γεγονός αὐτὸ συνδυαζόμενον μὲ τὰς κυκλοφοροῦσας πληροφορίες περὶ ἐμφανίσεως τοῦ Νεκροῦ, ὡς ἔξαναστάντος, ἐγένετο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πολιορκητῶν τὴν νοσταλγίαν τῆς ἀληθείας. Συγχρόνως οἱ ἔλεγχοι συνειδήσεως δι' μίαν αἰδικὸν καταδίκην, κατευθυνόμενοι ἀπὸ μίαν ἱερὰν διασθηαίν, ἀνέπτυσσαν εἰς τὰς καρδίας τῶν πολιορκητῶν τὸν πόθον τῆς ἑλεώσεως, τὴν ἐπιθυμίαν τῆς συγγνώμης.

Καὶ οἱ πολιορκηταὶ ἐρωτοῦν τοὺς ἐνοίκους τῶν ὁποίων ἡ μὲν ἐμφάνισις προσδίδει ταπεινοὺς ἀνθρώπους, ἡ δὲ ὁμῶς ἀγνὴν εὐγένειαν. Ἐρωτοῦν περὶ τοῦ ἀκουσθέντος ἤχου. Περὶ τῶν συμβάντων. Περὶ τοῦ διδασκάλου. Ἐρωτοῦν εἰς τὴν διάλεκτον τοὺς καὶ ἡ νοσταλγία τῆς ἀληθείας τοὺς κάνει νὰ λησμονήσουν ὅτι οἱ συνομιληταὶ τοὺς δὲν γνωρίζουν τὴν διάλεκτον τοὺς. Ἀλλ' ἰδοὺ αἱ ἀπαντήσεις δίδονται εἰς τὴν διάλεκτον τοὺς ! Ἀκούουν θαυμάσια· ἀκούουν οὐράνιον διδασκαλίαν καὶ ἐκπλησσονται διότι «ἡκούουν εἰς ἑκάστου τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλοῦντων αὐτῶν» Συνερχόμενοι δὲ διερωτῶνται «οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοι εἰσὶν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἑκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ' ἐγεννήθημεν ... τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ;» Ὁ Θεὸς εἶνε παρὼν ἡ μάχη τοῦ πνεύματος κλίνει ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν ἀλίσκων. Ἐξαφνα ὁμῶς καταρτάνει ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ. Πόσον ταχὺς εἶναι εἰς τὰς ἐνεργείας του ; Πόσον ἐπίμονος εἰς τὰς προσπάθειάς του ! Πόσον ὑπομο-

νερτικὸς εἰς τοὺς πειραματισμοὺς του ! Δὲν τὸν ἀπεγοῇ-τευσεν ὁ Γολγοθᾶς, δὲν τὸν κατέβαλε ὁ Ἄδης. Προσπαθεῖ διὰ τὴν κακίαν.

Μεταξὺ τῶν εὐλαβῶν αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ εἰς τὸ περιβάλλον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς κατανύξεως, διοχετεύει τὰ ὀργανά του. Προσπαθεῖ νὰ εἰρωνευθῇ τοὺς ἀλλεῖς διὰ νὰ καταρρίψῃ τὸ κύρος τῶν καὶ νὰ κλονίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν «εὐλαβῶν ἀνδρῶν». Οὕτω εἰς τὴν οὐρανίαν αὐτὴν σκηνήν, ἐμφανίζονται οἱ ἀρνηταί, οἱ εἰρωνες, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς ὑπολοίπους. Εἰς τὰς εὐσεβεῖς δὲ ἀπορίας ἐδίδον τὴν ἀπάντησιν καὶ «χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μερεσιωμένοι εἰσὶν. Μεθυσμένοι εἶναι οἱ Γαλιλαῖοι αὐτοὶ ἀλλεῖς, ἔλεγον.

Καὶ τότε ἀναλαμβάνει τὴν ἐπίθεσιν ἑνας ἀλλεὺς Διάθερμος ἀπὸ θεῖον ζῆλον καὶ πλήρης πνεύματος ἀγίου ἀνέρχεται εἰς ἕν ὑψηλὸν σημείον. Δὲν ἀνέχεται τοιαύτας βλασφημίας καὶ δὴ ἀπὸ τοὺς ἀσυνειδήτους διώκτας. Ὅμιλεῖ μὲ ἐπηρμένην φωνήν· θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐφοίτησε εἰς ρητορικὴν σχολάν. Ἡ ὁμιλία του εἶναι πειστική· ἀνατρέπει τὰ ἐπιχειρήματα τῶν βλασφημῶν «οὐ γὰρ οὕτω μεθύουσιν... ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας». Δὲν εἶναι μεθυσμένοι, τοὺς λέγει, διότι ἡ ὥρα εἶναι ἐναντίη πρωΐνῃ. Φαίνεται γνώστης τῶν προφητειῶν καὶ βαθὺς ἐρμηνευτὴς αὐτῶν. Ἀναπτύσσει καὶ ἐρμηνεύει ἕνα χωρίον τοῦ προφήτου Ἰωήλ.

Ἢ ἀπέραντος γνώσις διακρίνει τὸν ὑπερόχον αὐτὸν ρήτορα ! τί ἀκαταμάχητον θάρρος ! καὶ προχωρεῖ. Διακηρύσσει ἐπίσημος τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν ἐντείνεται, αἱ ἀναπνοαὶ συγκαταδύνανται καὶ αἱ χεῖρες βοηθοῦν τὴν κοιλότητα τῶν ὠτων διὰ νὰ δεχθοῦν ἐναργέστερον τὴν πληροφορίαν. Ὁ Ῥήτωρ προχωρεῖ. Ἐνῶ δὲ ἔχει ἀπέναντι καὶ ἐχθροὺς ἐπιτίθεται καὶ καυτηριάζει τὴν ἀνομίαν «λαβόντες διὰ χειρῶν ἀνόμιον προσπῆξαντες ἀνείλετε». Βέλη ἠκουιμένα οἱ λόγοι του· εὐστοχοὶ βολίδες αἱ ἐκφράσεις του· ὄχυρόν ἀπόρθητον ἡ στάσις του· πτώσις αἰτοῦ ἡ ὁμιλία του. Τὸν γνωρίζετε ;

Εἶναι ὁ ἀπόστολος Πέτρος !

Ναὶ αὐτὸς ὁ ἀγράμματος καὶ δειλὸς ἀλλεὺς, ὅστις ἡγήνηται τὸν Διδάσκαλον του, ἐνώπιον μιᾶς δούλης. Ἀλλ' εἰς αὐτὸ ἀκριβὲς ἀπέβλεπε ὁ «ὥσπερ φερομένης βιαίας πνοῆς» ἀκουσθεὶς ἤχος Ἦτο ἡ καθόδος τοῦ παρακλή-του. Ἦτο ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐπαγγελίας Ἦτο ἡ ἀπαρχὴ τοῦ θριάμβου. Ὁ Παράκλητος ἐνέπλησε Σοφίας καὶ γνώσεως τοὺς ἀγράμματος· ἐνίσχυσε τοὺς ἀδυνάτους· κατήρτισε τὰ στελέχη τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἤρχετο πλέον τὸ ἐπὶ γῆς ἔργον της. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται πλοῦσιον εἰς καρποὺς· καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη ψυχαὶ ὥσπερ τρισχίλια».

Φίλε ἀναγνώστα

Ὁ πρῶτος θρίαμβος ὑπῆρξε ἡ σωτηρία τῶν 3.000 ψυχῶν. Σκέψου ἐπ' ὀλίγον τὸ μέγεθος τῆς Νίκης καὶ ἀναζητήσε τὰ αἰτία της. Δὲν εὐρ σκονταί εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν· δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν. Εἶναι συνέπεια Θεοῦ· δυνάμεως. Ἡ Θεοὺς αὐτὴ δύναμις συνεκρότησε τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ. Ὁ Παράκλητος τὴν ὁδηγεῖ πάντοτε εἰς τὸ ἔργον της. Πάντοτε ἀντιμετωπίζει τοὺς κινδύνους· πάντοτε Νικᾷ· πάντοτε θριαμβεῖ· πρόσδεε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας· θὰ ἴδῃ καταπληκτικὴν πρόδον· Ὅλον αὐτῶν πηγὴ καὶ αἰτία ὑπῆρξε ὁ ταπεινὸς οἰκίσκος τῶν Ἱεροσολύμων Προσέειν δὲ ὅλα αὐτὰ μὴ ἀμφιβάλλεις καὶ διὰ τὸ μέλλον. Ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας τὸν ἱδρυτικὸν λόγον ἐξεφώνησε ὁ Ἀπ. Πέτρος, θὰ θριαμβεύσῃ. Εἶναι τὸ Θεοκίνητον ἔργον τῆς πίστεως· εἶναι ἡ ἀκαταμάχητος πολιτεία τοῦ Σωτῆρος.

Μέλος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς εἶσαι καὶ σύ. Μὴ καμφθῇς εἰς τὸν ἀγῶνα σου. Ὅσακις ἀκούονται βλασφημοὶ φωναὶ καὶ ἐγείρονται ἀπειλαί, «σταθεῖς» ἀγωνίσθητι. Ἡ συμμαχία τοῦ Παρακλήτου εἶναι βεβαία καὶ ἡ Νίκη ἐξασφαλισμένη.

Κοινωνικά Ζητήματα

ΑΙ ΠΡΟΚΥΠΤΟΥΣΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΥ ΩΦΕΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΒΛΑΒΑΙ

Κατ'αὐτὰς οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων ἐτοιμάζονται διὰ τὸν παραθερισμόν. Πάντες ἐπιδιώκομεν τὴν ἐξοχὴν, ἀφ'ἐνὸς μὲν διὰ τὸ ἀναπαυθῶμεν ἐπὶ βραχὺ ἀπὸ τοῦ κόπου καὶ τὰς μερίμνας τοῦ καθ'ἡμέραν σκληροῦ ἐν τῷ ἄστει βίου, καὶ ἀφ'ἑτέρου διὰ τὸ τονωθῶμεν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καὶ ἐπανέλθωμεν μὲ ἀκμαιοτέρας τὰς δυνάμεις εἰς τὸν καθημερινὸν στίβον.

Ὁ παραθερισμὸς εἶναι ὠφέλιμος δι' ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Περισσότερον ὅμως ὠφέλιμος εἶναι διὰ τὴν μικροαστικὴν καὶ ἐργατικὴν τάξιν, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ τάξεις αὗται ἐργάζονται καὶ μοχθοῦν περισσότερο, χωρὶς ἐκ παραλλήλου νὰ διαιτῶνται ἐπαρκῶς.

Διὰ δὲ τὰ παῖδια καὶ γενικῶς διὰ τοὺς νέους, ὁ παραθερισμὸς εἶναι ἔτι περισσότερο ἀναγκαῖος, ὥς ἐκ τῆς τρυφερᾶς τῶν ἡλικίας καὶ τῆς σωματικῆς διαπλάσεως, ἧς ἔχουσιν ἀνάγκην, πρὸς διαμόρφωσιν ὑγιоῦς σώματος, καὶ καλοῦ ἥθους καὶ χαρακτῆρος.

Ἀλλὰ πόθεν πηγάζουν αἱ ὠφέλειαί αὗται εἰς τοὺς παραθερίζοντας; Εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰς δασώδεις περιοχάς, εἰς τὰς παραλίας, καὶ γενικῶς εἰς ὅ,τι λέγεται ὑπαίθριον, μακρὰν τῶν κατοικημένων μερῶν, ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει τὴν φυσικὴν ζωὴν, ἣτις συντονίζει ὅλους τοὺς παράγοντας τῆς πλήρους υγείας. Ἐκεῖ εὐρίσκομεν ἀέρα ἀμόλυντον, καθαρὸν, ὅστις συντελεῖ εἰς τὴν καλυτέραν ὀξυγόνωσιν τοῦ αἵματος.

Ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν ἥλιον, μὲ τὰς παντοειδεῖς ἀκτίνας τοῦ ὁποίου μετριάζεται ἡ χαλαρώνουσα τὸ σῶμα καὶ δημιουργοῦσα ρευματικὰς παθήσεις ὑγρασία, δίδεται ζωὴ εἰς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, καὶ τέλος ἐξυγιαίνεται ὁ αἶρ καὶ τὸ ἔδαφος διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν μικροβίων.

Ἐκεῖ ἐξ ἄλλου εὐρίσκομεν πηγαῖα ὕδατα διανυγῇ, εὐγεστά καὶ δροσερά, διὰ τῆς πόσεως τῶν ὁποίων προάγεται ἡ ὀρεξὶς καὶ ἐνεργεῖται καλύτερον ἡ πέψις καὶ ἡ ἀφομοίωσις τῆς τροφῆς.

Καὶ τέλος ἐκεῖ συναντῶμεν τὸ πρᾶσινον, τὰς παντὸς εἶδους δένδροφυτεῖας, τὴν θάλασσαν, διὰ τῆς ἀπλῆς θεᾶς τῶν ὁποίων ὁ παραθεριστὴς καθίσταται εὐθυμὸς καὶ περιχαρὴς, τονῶν οὕτω τὸ διέπον ὅλας τὰς λειτουργίας τοῦ ὁργανισμοῦ νευρικόν του σύστημα.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς τὸ ὑπαίθριον συντελεῖται δραστηριωτέρα ἡ θρέψις τῶν ἰσθῶν, ἀποκαθαίρεται ὁ ὁργανισμὸς ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῷ συσσωρευθείσας ἀκαθάρτους ὕλας καὶ οὐσίας, καὶ τὸ σῶμα ἀποκτᾷ ἰσχὺν καὶ ἀντοχὴν, ἀντιδρῶν οὕτω ἀποτελεσματικώτερον κατὰ τῶν νόσων καὶ ἀνεχόμενον εὐχερέστερον τοῦς κόπους καὶ μόχθους, ὥς καὶ λοιπὰ λυπηρὰ γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Πάντοτε ὅμως ἐπέρχονται τὰ εὐχάριστα τοῦτα καὶ ὑγιᾶ ἀπο εὐερέματα; Ὁ παραθερισμὸς προϋποθέτει ἥσυχον καὶ ὁμαλὴν διαβίωσιν, πρᾶγμα ὅπερ

ἄλλως τε πρέπει νὰ λαμβάνεται πάντοτε ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ διέπῃ τὴν ὅλην ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Αἱ πολυφαγίαι καὶ ἄνευ μέτρου πολυποσίαι, αἱ ἀϋπνίαι καὶ αἱ κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας πεζοπορεῖαι: ὑπὸ τὸν κανονικὸν ἥλιον ἄνευ τῆς μεσημβρινῆς ἀναπαύσεως, καὶ τὸ χεῖριςτον ἐξ ὧν αἱ ἄτακτοι καὶ θορυβώδεις διασκεδάσεις, καταπονοῦν τὸ σῶμα, καὶ ἡ ὅλη ἐκ τοῦ παραθερισμοῦ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις μετατρέπεται εἰς βλάβην τῆς υγείας.

Ἐπίσης ἡ ἀμέλεια ἢ καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν μέσων διὰ τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν τροφίμων καὶ τὴν καλὴν παρασκευὴν αὐτῶν, ἡ ἔλλειψις τῆς καθαριότητος, συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐμφάνισιν γαστροεντερικῶν νόσων, αἵτινες μόνον διακόπτουν τὴν καλὴν θρέψιν τοῦ παραθεριστοῦ, ἀλλὰ καὶ γίνονται ἐνίοτε πρόξενοι βαρυτέρων συνεπειῶν καὶ διὰ τὴν μετέπειτα ζωὴν τοῦτου.

Ἐκτὸς τούτων οἱ παραθερισταὶ διατρέχουν καὶ ψυχικοὺς κινδύνους. Εἰς τὰς ἐξοχὰς συγχρωτίζονται μετὰ διαφόρου ἐσωτερικοῦ περιεχομένου ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἀπρεπειῶν τῶν καὶ τῶν νεωτεριστικῶν τῶν μηχανευμάτων (ἀπογύμνωσις σώματος, προκλητικὸι καὶ ιδιόρρυθμοι τρόποι ἐκδηλώσεως τῆς ζωῆς) προσδίδουν, ἔστω καὶ ἀκουσίως τῶν, ἐπιβλαβεῖς καὶ ἀσυνήθεις εἰκόνας, προσβαλλούσας τὴν ἡθικὴν ὑπόστασιν τῶν παραθεριστῶν πρὸς βλάβην καὶ διαφθορὰν αὐτῶν. Ἐπίσης μετὰ τῶν παραθεριστῶν διολισθαίνουν ὑποῦλως καὶ ἄνθρωποι, ἐπιβουλεύοντες ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὡραῖον ὑπάρχει εἰς τὰς νεαρὰς ἰδίως ὑπάρξεις. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα δῆθεν προσδευτικῶν καὶ νεωτεριστικῶν σχημάτων, οἱ ὅφεις οὗτοι, ἐπιπίπτουν κατὰ τῶν ἀθῶων θυμάτων, ὅταν ταῦτα δὲν προστατεύωνται ἀρκούντως ὑπὸ τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων αὐτῶν, ἢ προκειμένου περὶ ὁμαδικῶν κατασκηνώσεων, ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένων ἀρχηγῶν, μὲ προφανῇ σκοπὸν νὰ ἐνσπειρουν τὴν διαφθορὰν πανταχοῦ.

Ἰδοὺ ἐν συντομίᾳ αἱ σωματικαὶ καὶ ἡθικαὶ ζημίαι τοῦ παραθεριστοῦ. Ἐὰν εἰς ταύτας προσθῶμεν καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα, αἵτινα διετεθήσαν διὰ τὴν ἐπιτευχθῆ ὁ παραθερισμὸς, ἀντιλαμβάνεται τις τὸ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπέφερε ἡ μετὰ τὸ σπουδὴν ἐνίοτε κόπου καὶ θυσιῶν προετοιμασθεῖσα καὶ ἐκτελεσθεῖσα ἐξοχή.

Αἱ κακαὶ δὲ αὗται συνέπειαι, τὸσον ἀπὸ τῆς σωματικῆς πλευρᾶς, καθ' ἣν τὸ ἄτομον ἐπιστρέφει ἐκ τῆς ἐξοχῆς μὲ περισσότερον καταναλωθείσας σωματικὰς του δυνάμεις, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ψυχικῆς πλευρᾶς, καθ' ἣν ἐπανέρχεται ὡσαύτως μὲ ἕνα ἄλλον ἐσωτερικὸν κόσμον, μὲ διάνοιαν ἐληρεασμένην ἀπὸ τὰς ἀνηθίκους παραστάσεις τῆς ζωῆς τῆς ἐξοχῆς, θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀπαρχὴν καὶ τὴν συνέχειαν βίου διαφορετικοῦ, τεταραγμένου, καὶ ἀντιθέτου ἐκείνου, ὃν ἐπιδιώκει κάθε ἐχέφρων ἀγαπῶν τὴν εὐὴ μερίαν του.

Βάσει λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω ὁφειλομένων νὰ καταβάλλωμεν τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ

ΔΙΑ ΤΑ ΓΝΩΡΙΣΜΕΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΥΤΟΥ

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἐσωφρονίσθη ἐκ τῆς πληγῆς ταύτης ὁ Αὐτοκράτωρ Οὐάλης, ἀλλ' ἐπηρεαζόμενος καὶ παρακινούμενος ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν, ἐβίασεν ἐνοχλῶν πάλιν τὸν Μέγαν Βασίλειον ἵνα ὁμοφρονήσῃ αὐτῷ καὶ συμφωνήσῃ πρὸς τὰς αὐτοῦ αἰρετικές ἀπόψεις· μὴ εὐρίσκων δὲ πειθόμενον τὸν Ἅγιον, ἀπεφάσισε τὴν ἐξουρίαν αὐτοῦ· ἐγράφη μάλιστα καὶ τὸ σχετικὸν διάταγμα. Πλὴν ὅτε ἔλαβε τὸν κάλαμον πρὸς ὑπογραφήν τούτου, ἐγένετο θαῦμα παράδοξον. «Ὁ γὰρ κάλαμος συνετρίβη. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος κάλαμος ταῦτο πάθος ὑπέμεινε καὶ βεβαιώσαι τὸν δυσσεβῆ νόμον ἐκείνον ἐφίλονίκει, ἐσίσθη μὲν ἡ δεξιὰ (τοῦ Βασιλέως) καὶ τρέμον ἐδέξατο δειμάτος δὲ πλήρης ἡ ψυχὴ γενομένη, ἀμφοῖν ταῖς χερσὶν τὸν χάριτ' ἰδέσσει» διηγούνται σύγχρονοι ἱστορικοί. Ἐσχίσε λοιπὸν τὸν χάριτ', ἀνέστειλε τὸ διάταγμα καὶ ἀφ' ἑνὸς ἡσυχον τὸν Ἅγιον.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ προμνημονευθεὶς ὑπαρχος Μόδεος ἡσθένησεν ἀσθενείαν βαρυτάτην· ἐν δὲ τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ εὐρισκόμενος προσεκάλεσε παρακλητὴν κῶς τὸν Μέγαν Βασίλειον, ἵνα ἔλθῃ πρὸς ἐπίσκεψίν του· καί τῃς μετὰ ταῦτα ἐκδηλώσεσιν τῶν δεινῶν αὐτοῦ βοηθῆσαι ἔλαβε πάραυτα ταύτην θεραπευθεὶς τελείως, καὶ κηρύττων εἰς τὸ εἶδος πρὸς πάντας τὴν θαυματουργικὴν τοῦ Ἁγίου δύναμιν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις ὑπαρχος Εὐδόξιος ὀνόματι καὶ Ἀρειανὸς τὸ φρόνημα κατεδίωξε τὸν Μέγαν Βασίλειον προσαγαγὼν τοις ἐνώπιόν του ἐπὶ δικαστηρίου ὡς ἔνοχον μεγάλου ἐγκλήματος καὶ προστάξας ἵνα ἐκδύσῃ αὐτὸν καὶ δειρώσῃ διὰ σιδηρῶν μαστίγων. Πλὴν ὡς τὸ τοιοῦτον διεδόθη, ἐκινήθη πᾶσα ἡ πόλις ἐναντίον τοῦ ὑπάρχου καὶ ἕκαστος κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ἐργαλεῖον τῆς τέχνης του καὶ ὅτι ἄλλο εὗρεσκε πρόχειρον, αἱ δὲ γυναῖκες τὰς κεφαλὰς καὶ λοιπὰ τῆς ὑφαντικῆς ἐργαλεία, ἔσπευσαν ἐναντίον τοῦ ὑπάρχου. Τούτου ἕνεκα ὁ πρῶν σοβαρὸς ἐκείνος καὶ θαρσύς δικαστής, ταπεινωθεὶς παραγγέλλει ἡναγκασθῇ νὰ προσπέσῃ εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον παρακαλῶν ἵνα σώσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν τῶν χειρῶν τοῦ ἐκμανέντος πλήθους, τὸ ὅποιον καὶ ἐπραξεν ἀμέσως ὁ ἀνεξίκακος Ἅγιος δυσωπήσας τὸν λαὸν διὰ τῆς ὁποίας ἀπελάμβανε παρ' αὐτῷ μεγάλης ἐκτιμήσεως, ὑπολήψεως καὶ εὐλβείας.

Ὁ αὐτὸς μέγας χαρακτήρ τῆς χριστιανικῆς ἀνεξίκακας ἐμφαίνεται εἰς πᾶσαν τὴν διαγωγὴν τοῦ θεοῦ ἱεράρχου τῆς Καισαρείας· ὅτι δὲ ἡ σοφὴ αἴτι καὶ διαλλακτικὴ συμπεριφορὰ του πρὸς τοὺς ἀπεροφρονούντας δυσσώφειαν ὑπερθερμῶν τινὰς νόας κινουμένους ἀπὸ παντάπασιν ἀκαμπτον θρησκευτικὸν ζήλον· οὗτο γίνεται φανερόν ἐκ τῆς ἀπολογίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Πλὴν ὅμως ὁ θεὸς τῆς Καισαρείας ἱεράρχης Μέγας Βασίλειος ἐνέμενε πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν χριστιανικὴν μετριοπάθειαν, ἀπέχων μὲν παντὸς ἀκαίρου ζήλου δυνάμενον νὰ ἐξάψῃ τὰ θρησκευτικὰ πάθη, οὐδέποτε δυνατός καὶ ἕνεκα τούτου φανεῖς ἀτολμότερος ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῶν θεῶν τῆς Ὁρθοδοξίας δογμάτων. Καὶ τοιαύτην δεξιότητα καὶ περσινίαν ἐπεδείξατο ὁ Μέ-

γας Βασίλειος κατὰ τοὺς ὁλεθριωτάτους ἐκείνους σπαραγμούς, οἵτινες ἐλυμαίνοντο τότε τὴν Ἐκκλησίαν.

Καὶ ἂν δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἄλλων καθηκόντων ὁ Μέγας Βασίλειος παρέσχεεν ἑαυτὸν πάντοτε τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ἀληθοῦς μαθητοῦ τοῦ Κυρίου· ὅσον δὲ ἦτο κατὰ τὸν αὐτοῦ βίον ὁλγαρχίης, τοσοῦτον μεγαλοπρεπῆς καὶ δαπανηρὸς ἐγένετο πάντοτε πρὸς τοὺς πτωχοὺς. Πλησίον τῆς πόλεως Καισαρείας ὁκοδόμησε πτωχοτροφεῖον καὶ νοσοκομεῖον εἰς τὰ ὁποῖα εὗρισκον καταφύγιον πάντες οἱ πτωχοί, οἱ ξένοι, οἱ ἀσθενεῖς καὶ πάντες οἱ χρεῖαν ἔχοντες βοηθείας καὶ μάλιστα οἱ λεπροὶ οἵτινες περιεφέροντο πρότερον ἐντὸς τῶν πόλεων, θέαμα ἐλλειπνὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους προκείμενοι. Τοῦτο τὸ φιλανθρωπικὸν ἱδρυμα διέλαμψε καὶ εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ χρόνον συντηρούμενον ἐκ τῶν προσόδων τῶν κτημάτων τῶν ἀφιερωθέντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Καισαρείας ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος ὡς προελέχθη. Ἐκωνομάζετο δὲ Βασιλείας, ἀπὸ τοῦ κτήτορος αὐτοῦ.

Εἰς τὰ θαυμάσια ἱδρύματα ταῦτα ἐρχόμενος πολλάκις ὁ θεὸς ἱεράρχης Βασίλειος, παρηγόρει τοὺς πτωχοὺς, περιεποιεῖτο διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν του τοὺς ἀσθενεῖς καὶ λελοβωμένους ἀσπαζόμενος αὐτοὺς ὡς ἀδελφούς, παράδειγμα γενόμενος πρὸς πάντας φλοπτοχίας καὶ φιλανθρωπίας. Ἄλ' ἂν καὶ Ἐκκλησίαν μεγαλοπρεπῆ ὁκοδόμησεν ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ τῷ πρῶν μὲν ἐρήμῳ καὶ ἀκατοκήτῳ, ὕστερον δὲ νῆα πόλει γεγονότι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος)

νέκρινεν ἡ Σύνοδος τοῦ 1919, ἀλλ' ἀπήτησε, «νὰ συνταχθῇ τελειότερον καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐδηλοῦτο δὲ, ὅτι ἡ Πολιτεία, ἕνεκα τῶν ποιικίλων ἀναγκῶν αὐτῆς καὶ διεθνῶν σχέσεων ἤτο ἐλευθέρω νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανόν, ὡς εὐρωπαϊκόν, μέχρι τῆς συντάξεως τοῦ νέου ἐπιστημονικοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον θ' ἀπεδέχετο καὶ ἡ Ἐκκλησία». Σοβαρὸν ἐπίσης νεοημερολογιακὸν ἐπιχείρημα, ἔβδωμον τοῦτο, φρονεῖ ἡ Ἐκκλησία ὅτι εἶνε τὸ ὅτι οἱ περὶ τὴν μεταρρυθμίσιν ἐσεβάσθησαν τὸ Πασχάλιον, διότι αἱ μὲν ἡμερομηνίαι ὀνομάσθησαν διὰ τῶν πραγματικῶν αὐτῶν ὀνομάτων, αἱ ἑορταὶ δὲ καὶ αἱ ἱεραὶ Ἀκολουθίαι καὶ αἱ νηστεῖαι τῆς Ἐκκλησίας δὲν μετεβλήθησαν ἀπολύτως καὶ τελοῦνται κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας! Μόνον ἡ νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὑπέστη κολόβωσιν τινα, κατὰ τὸ 1924, καὶ περιεφρονήθη διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἡ νηστεία αὕτη, ἃ τε ἐνδιαφέρουσα μόνους τοὺς μπακίλιδες καὶ τοὺς ψαράδες τοῦ Φαναρίου, καὶ οὐχὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, δύναται, κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς νεοημερολογιακοὺς ἐν γένει, νὰ περιφρονήθῃ. Οἱ περὶ τὴν Ἐκκλησίαν φρονοῦσιν, ὅτι ἄλλο ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, τελευταῖον τοῦτο, εἶνε τὸ ὅτι αἴτι δὲν προσκορβεῖ οὔτε εἰς δόγματα, οὔτε εἰς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ περὶ τούτου δύναται νὰ μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας καὶ Ἀλεξανδρείας, ἅτινα δὲν προσεχώρησαν εἰς τὴν μεταρρυθμίσιν, εἴτε «ἕνεκα τοπικῶν λόγων», εἴτε «ἕνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ἐν Συρίᾳ λατινικῆς προπαγάνδας», εἴτε διότι φρονοῦσιν, ὅτι «ἐν Συνόδῳ» εἶδει ν' ἀποφασισθῇ ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμίσιν.

(Ἀκολουθεῖ)

τὴν ἐκλογὴν τοῦ περιβάλλοντος ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἀναστραφῶμεν ἐν τῇ ἐξοχῇ. Νὰ ἐνεργῶμεν ἐν αὐτῇ τὴν καθαρὴν καὶ νὰ μεριμνῶμεν διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἐπάρεχαι καὶ καταλληλότητα τῶν μέσων διατροφῆς. Καὶ γενικῶς νὰ ἔχωμεν ἄγρυπνον τὴν ἐπίβλεψιν ἀποφεύγοντες καὶ ἐξουδετερόντες τὰ αἴτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπειλεῖται ἡ υγεία, καὶ ἀποφεύγοντες τοὺς προμνημονευθέντας ἐχθροὺς τῆς ψυχῆς, ἐὰν θέλωμεν νὰ μὴ θρηνησῶμεν θάττον ἢ βράδυνον τὰς ποιικίλως καὶ λυπηρᾶς συνεπείας τοῦ παραθερισμοῦ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Αἱ ΦΙΛΟΞΕΝΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οὕτω συνομιλοῦντες ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν. Τότε ὁ Λουδοβίκος, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη, ἐπλησίασε τὸν ἀδελφόν του, καὶ τὸν ἠρώτησε με φωνὴν δειλὴν, ἂν θὰ δυσηρεστεῖτο πολὺ εἰσερχόμενος εἰς νοσοκομεῖον διὰ τὰ θεραπευθῇ.

«Ἀλλοίμονον! εἶπεν, εἰς τὴν στενόχωρον θέσιν, εἰς ἣν εὐρισκόμεθα, δὲν ἔχομεν ἄλλο ἄσυλον παρὰ τὸ νοσοκομεῖον. Εἶναι ἀνάγκη εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑποκύψωμεν ἂν καὶ ἀντίκειται εἰς τὴν λεπτότητά μας.

Μπὰ! ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, αὐτὸ σὲ λυπεῖ; νὰ εἶσαι ἡσυχος· δὲν φοβοῦμαι νὰ ὑπάγω εἰς τὸ νοσοκομεῖον! Ἀρκεῖ νὰ μὲ περιποιῶνται καλὰ διὰ τὰ ἀναρρώσω γρήγορα, καὶ τότε ἀξίζει τὸ νοσοκομεῖον ὅσον καὶ ἓν ἀνάκτορον· δὲν εἶμαι δὲ καὶ τὸσον λεπτός εἰς αὐτά.»

Ὁ Παῦλος εἶχεν δίκαιον αὐτὴν τὴν φορὰν.

Ἡ λίαν εὐαίσθητος ψυχὴ τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν κοινῶς ὑπάρχουσαν γνώμην ὅτι τὸ νοσοκομεῖον προσβάλλει τὴν ἀξιοπρέπειαν.

Τὸ Νοσοκομεῖον εἰς τὰς χεῖρας τῆς θρησκείας, τῆς ὁποίας εἶναι τὸ ἔργον, εἶναι διὰ πολλοὺς τὸ πρῶτον σχολεῖον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀκόμη διαμονὴ πλήρης νοσημόνων καὶ ἀφωσιωμένων περιποιήσεων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς μαθήσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Δὲν ἔξευτελλίεται δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ ὀλέθρου ἐκείνου τῆς ἀνεπιτηδείου διαγωγῆς.

Ἡ ἄμαξα τοῦ Μαθουρίνου ἀφ' οὗ ἐπὶ ἀρχετὴν ὥραν ἐβάδισεν ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου μακρᾶς ὁδοῦ, ἔφθασεν εἰς μεγάλην πλατεῖαν, ὅπου ἐστάθη ἐνώπιον ὡραιότατου μεγάρου, τοῦ ὁποίου ἡ λίαν ὑψηλὴ πρόσοψις εἶχε τέσσαρας ὁροφὰς ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη εἶχε τέσσαρα ὡραῖα παράθυρα καὶ ἐν γένει τὸ εὐάερος καὶ ὑγιεινότητι. Αἱ λέξεις δὲ «Οἶκος Θεοῦ αἱ γεγραμμέναι μεγάλοις γράμμασιν ὑπεράνω τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐφανεύουν τὸν προσορισμὸν τοῦ ὡραίου τούτου κτιρίου.

Ὁ Παῦλος δὲν δυσηρεστήθη ποσῶς νὰ μείνῃ εἰς τόσῳ μεγαλοπρεπὲς οἴκημα. Διατυπώσεις τινὲς ἀπαραίτητοι τοὺς κράτησαν ἐπὶ τινὰς σιγμὰς εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' ἤδη αἱ καλαὶ ἀδελφαὶ αἵτινες ὑπηρετοῦν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, συνηθροίσθησαν περὶ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ διὰ τοῦ καλοῦ των τρόπου καὶ τῶν τόσων δι' αὐτὸν ἐνδιαφέρον δεικνυσσῶν ἐρωτησέων των τῷ ἔδωκαν ἐλπίδας ὅτι ἐκεῖ θὰ ἐτύγχανε περιποιήσεων εὐσπλαχνικῶν καὶ ὅλως μητρικῶν. Ἡ κέψις δὲ αὐτῇ ἔκαμε νὰ λάμψῃ ἐπὶ τῶν ὤγων παρειῶν του ἀκτὶς χαρᾶς, ἥτις δὲν διέλαθε τὴν δεινὴν ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους, αἵτινες ἐθεώρησαν τοῦτο ὡς καλὸν οἰωνόν.

Μετ' ὀλίγον ὠδήγησαν τὸν ἀσθενῆ εἰς εὐρύχωρον κλῖνον, ὅπου διακόσιαι κλῖναι τοποθετημέναι εἰς

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

δώρου κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Δὲν θὰ ἔπρεπε ἐπίσης νὰ ὑποθάψουμε στὴ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τὴν ἀγανάκτησιν, ποὺ ἀναπτύσσει ἡ στέρησις καὶ ὁ πόνος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντεμετώπισε ἡ δραστηριότης τῶν κυριῶν τοῦ ἀγῶνος, τὴν ὁποίαν κατευθύνει νόσον ἐπιτυχῶς, ὁ πατὴρ τῆς ἀγάπης, Σεβασμιώτατος Διαυλείας. Καὶ ἔτσι ἀντὶ θορύβων εἰς αἰθούσας καὶ ἑορτῶν ξένων πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς αὐστηρότητος, ἡσυχὰ καὶ ἀθόρυβα ἐνεδύθησαν ἀρκετὰ ἄπορα παιδάκια καὶ ἡσθάνθησαν τὴν χαρὰν ἐνὸς δώρου διὰ τὸ Πάσχα. Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῆς ἀγάπης εὐτυχῶς δὲν εἶναι προνόμιον μόνον τοῦ κέντρου. Ὁ Σύλλογος ἡ «Εὐποῖα» ποὺ τόσον δραστηρίως ἐργάζεται καὶ εἰς Αἴγιναν, δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐξόρμησιν τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖνο δὲ ποὺ εἶναι ἀξιόλογο εἶναι ὅτι χωρὶς πλούσια ὕλη καὶ μέσα ἐπιτυγχάνεται πάντοτε ὁ σκοπός. Τοῦτο δὲ φεῖλεται εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ πρωτοβουλία τῶν ἐργατῶν τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ ἐμπνέει ὁ πατὴρ τῆς ἀγάπης.

* *

Αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ γράφομεν διότι μᾶς ἀρέσει ἡ ἐπίδειξις. Ἐχομεν τοὺς λόγους μας. Καὶ οἱ λόγοι μας αὐτοὶ εἶναι, ἡ ἐπιθυμία μας νὰ γνωρίσῃ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ὅτι ὁ ἀγὼν μας δὲν ἐξαντλεῖται, ὅπως νομίζῃ, εἰς τοὺς τύπους. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ ἀγάπη. Ἀνήκομεν εἰς τὴν ὁλότητα τῆς Πατρίδος καὶ ἐνδιασερόμεθα διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ πόνου της.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα ἄλλον λόγον. Διὰ τὰ ἐνισχύσωμεν τὴν προσπάθειαν τῆς ἀγάπης. Ὅχι μόνον λόγους καὶ κηρύγματα. Ἀλλὰ καὶ δράσεις, Ἄνθρωποι εἶναι τὰ πτερά τῆς σωτηρίας, τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ ἡ πίστις. Ὑπάρχουν ὁρανά, ποὺ περιμένουν ἀπὸ μᾶς. Ὑπάρχουν ἀσθενεῖς ποὺ γυρεύουν τὴν συντροφιά μας, ὑπάρχει πόνος ποὺ πρέπει νὰ τὸν ἀπομακρύνωμεν.

Εἶναι στολίδι γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὸ ὅτι ἔχομεν ἓνα θαυμάσιον Ὁρφανοτροφεῖον. Πόσοι ὅμως σκέπτονται τὰς υποχρεώσεις ποὺ ἔχουν ἀπέναντί του;

Ὅχι λοιπὸν λόγια, λεξιθηρίαι, φλυαρίαι, μωραὶ γενεαλογίαι καὶ ζητήσεις. Ἡ κοινωνία ζητεῖ ἀπὸ ὅλους μας ἐξετάσεις. Δι' αὐτὸ καὶ ὡς κατακλεῖδα τῆς μελέτης αὐτῆς, ἡ ὁποία φανερώνει τὸ τί δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ ἀγάπη, ἃς ἐπαναλάβωμεν τὴν ἀθάνατον φράσιν τοῦ Ἀπ. Παύλου: «*Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐσταςθαι εἰς ἰδὲ ἀταγκὰς χρεῖας ἵνα μὴ ᾧσιν ἄκαρποι.*»

τέσσαρας σειρὰς ἀρκετὰ ἀπεχούσας ἀλλήλων, ἐδέχοντο ἀφθόνως ἀπὸ φεγγίτας καταλλήλως τοποθετημένους καὶ ἀπὸ πλατεῖα παράθυρα, ἀέρα τῶν πλησίον ἀγρῶν καὶ ἡλιακὸν φῶς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

Εἶχαμεν τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ κ. Εὐγένιος Τόμπρος, ἐπρόκειτο νὰ κυκλοφορήσῃ δωρεὰν τεύχος, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐδικαιολογεῖ τὸ τερατούργημα τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς. Πράγματι ἐκυκλοφόρησε τὸ ἀναμενόμενον τεύχος, πωλούμενον ἀντὶ 3.000 διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἰδιαίτερον ταμείου. Κατὰ τὴν μελέτην τοῦ τεύχους αὐτοῦ, προσεκλήθησαν ὥρισμένοι ἀπορίαι, τὰς ὁποίας ἐκθέτομεν, διὰ νὰ γνωρίζουν, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν οἱ χριστιανοί, τὸ μέγεθος τοῦ βαράθρου.

1) Ἀναφέρουν εἰς τὴν σελ. 8 ὅτι ἡ πράξις των ὑπῆρξε «σύμφωνος πρὸς τὰ ἀποστολικά παραγγέλματα καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων» χωρὶς ὅμως νὰ παραθέτουν εἰς τὸ βιβλίον τους, τὰ ἀποστολικά αὐτὰ παραγγέλματα καὶ τὰς ἀποφάσεις. Διατὶ ἄραγε;

2) Ἐπιμαλεῖται τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» ὡς τοῦτο καὶ σήμερον διδάσκεται ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν» σελ. 9, ἀναγνωρίζων οὕτω τὴν αὐθεντίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς; εἰς δὲ τὴν 22αν σελίδα τοῦ αὐτοῦ βιβλίου ἀναγράφει γνῶμην τοῦ Ἱεροκλήου κ. Αὐγουστίνου Καντιώτου καδ' ἣν «ὁ εὐσεβὴς Λαὸς μας θὰ ἴδῃ ποίας ἐχίδνας ἀπὸ στίας ἐξέθρεψε καὶ ἐκτρέφει ἡ Μεγαλὸννμος αὕτη Σχολή». Ἄλλ' ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς τί ἐκ τῶν δύο πιστεύει καὶ πότε λέγει τὴν ἀλήθειαν ὁ Συντάκτης;

3) Εἰς τὴν 28ην σελίδα τοῦ ἔργου του, ἀναγράφει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἔγραψε τοῦτο διότι «ἡ Ἐκκλησία εὐρεθεῖσα ἐν διωγμῷ, στερουμένη ἄλλων Ὁρθόδοξων ποιμένων... ἐχρησιμοποίησε... τὴν Οἰκονομίαν». Ἄλλ' ὡς γνωστόν ἡ οἰκονομία ἐφαρμόζεται ἐκεῖ ὅπου δὲν γεννᾶται περίπτωσις παραβάσεως κανόνων. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ εἰς τὸν Ἑθνικὸν Κήρυκα τῆς 3ης Ἰουλίου τοῦ 1948 ἀνέγραψε εἰς τὸ γνωστὸν ὑπόμνημά του ὁ κ. Τόμπρος, ὅτι εἰς Ἀθήνας ὑπάρχουν 5 ὁρθόδοξοι ἀρχιερεῖς. Καὶ ἐδῶ ἐρωτῶμεν: Πότε λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὁ μηδέποτε γνωρίσας αὐτήν, Εὐγένιος Τόμπρος;

4) Ἐπιμαλεῖται τὰς γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου Φαρσάλων Ἰερεμὴλ καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Ἀλιβιζάντου (γνωστοῦ διὰ τὰ προτεσταντικά του φρονήματα). Διατὶ ἄραγε δὲν ἀναφέρει τοὺς πατέρας, τὰ μυρίονα αὐτὰ ἄνθη τοῦ παραδείσου, ἡ τοῦλάχιστον διατὶ δὲν συμφωνοῦν καθολοκληρίαν μὲ τὰ ὅσα οἱ πατέρες τοῦ Εὐγενίου Τόμπρου, φρονοῦν καὶ πιστεύουν περὶ ἡμερολογίου καὶ νὰ συνταχθοῦν μὲ αὐτούς;

Αὐταὶ καὶ πλεῖστοι ὅσαι ἄλλαι ἀπορίαι γεννῶνται. Καὶ τὰ μὲν ἐγκλήματα κατεστηλήτευσεν τὸ «Φαργέλιον» καὶ ἡ ἐμβριθὴς μελέτη τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόφου Νασλίου, τιθεμένων δωρεὰν εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐρευνητοῦ ταῦτα δὲ γράφομεν διὰ τὴν εὐχαρίαν τοῦ ὁποίου διὰ νὰ ἴδῃ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τὸ μέγεθος τοῦ βαράθρου εἰς ὃ περιέπεσαν τὰ θύματα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος. Δι' ἡμᾶς ἰσχύει τὸ Κυριακὸν λόγιον «εἶπα καὶ ἐλάλησα ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω».

ΑΝΟΗΤΟΝ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας μελέτην τοῦ κ. Π. Παλαίου λόγου, εἰς τὸ «Βῆμα» τῆς 8ης Ἰουνίου 1949, φέρουσα τὸν τίτλον «Μετὰ εἰκοσι αἰῶνες». Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν ὁ κ. Παλαιολόγος στεροχωρεῖται διατὶ ἡ γυναῖκα «δὲν ἔχει ἐλευθέρην τὴν εἰσοδὸν στὸ Ἅγιον Βῆμα». Τὸ νομίζει συνέπεια τοῦ φεμινισμοῦ καὶ ἐπιμαλεῖται τὴν πράξιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας μὲ τὰς «Ἀκακοσίους». Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ φεμινισμοῦ, ὡς μάρτυρ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε στὴν γυναῖκα τὴν θέσιν πού πρέπει. Τὴν ἔκανε Κατηχήτρια, παρήγορον τοῦ πόνου, χριστιανὴ μητέρα. Τὴν ἐξήκουσε ὅπου ἔπρεπε. Ὅσον

ἀφορᾷ δὲ τὴν πράξιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ὡς γνωρίζει ὅτι τότε ὑπῆρχον εἰδικαὶ συνθήκαι, βάπτισις γυναικῶν εἰς μεγάλην ἡλικίαν κλπ., ποὺ δὲν ὑπάρχουν σήμερον. Τέλος φαντάζεται καὶ αὐτὸς ὁ κ. Παλαιολόγος, πόσον ἀπρεπὲς θὰ εἶναι τὸ θέαμα κυφοφοῦσης «διακονίσσεως» ἢ πόσον σκανδαλῶδες τὸ θέαμα νεαρᾶς, προπετοῦς καὶ αὐθάδους κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς νεαρὸς διακόνους. Ἄς μὴ φνιτρώνῃ λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουν καὶ ὡς μὴ ἐκφέρει γνώμας, γιὰ ζητήματα ποὺ δὲν εἶναι ἀρμόδιος. Διότι τότε ἡ γνώμη του μεταβάλλεται σὲ ἀνόητον καὶ ἐπικίνδυνον παραλήρημα.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ

Συμφώνως μὲ ἀποσταλείσας καταστάσεις ἡ ἐνορία Ἐθαγγελιστρίας (Καραβᾶ—Πειραιῶς) κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα διένειμε διάφορα εἶδη καὶ τὸ ποσὸν τῶν 2.223.000. Πλουσία καρποφορία ἀγάπης! Ἐπίσης καὶ ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Παύλου Παλ Κοκκινιάς διένειμε τὸ ποσὸν 960.000. Ἡ κίνησις τῶν Φιλοπτῶχων εἶναι πάντοτε παρήγορος καὶ εὐχάριστος.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων, πανηγυρίζει ὁ εἰς Βύρωνα (Μαγνησίας 19) Ἱερός Ναὸς τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ἀγρυπνία κατὰ τὴν ἀγιορευτικὴν τάξιν, τὴν δὲ πρωΐαν λαμπρὰ λειτουργία, μετ' ἀρχιερέως.

Αὐτοκίνητα: Βύρωνος. Ἀφειρητρία: Ἀκαδημία. Στάσις: Παλαιὸν τέγμα Βύρωνος. Οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀπουσιάσῃ, ἀπὸ τὸ πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων Πάντων, πνευματικὸν μνημόσυνον.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστὸν εἰς ἅπαντας ὅτι πᾶν ἔμβασμα ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, τοῦ περιοδικοῦ καὶ παντὸς ἄλλου σκοποῦ νὰ ἀπευθύνεται διὰ τὰ χυδρομικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν Γενικὸν Ταμίαν: Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Διαυλείας κ. Πολύκαρπον.

Ἐμβάσματα Συνδρεμόν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαυλείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθῆνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντῆς

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντῆς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιάνης

Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθῆναι